

Στο Μυσζρά
με Πανσέληνο

© Γιώργος Αντωνάκης
& Έκδόσεις Έν πλώ
Κολοκοτρώνη 49, Άθήνα 105 60
Τηλ.: 210 3226343 - Fax: 210 3221238
e-mail: info@enploeditions.gr
www.enploeditions.gr
facebook.com/enploeditions.gr

Εικονογράφηση: Χρήστος Γουσίδης

Επιμέλεια-διόρθωση: Βασιλική Αντωνάκη

Α΄ έκδοση: Μάρτιος 2015

ISBN: 978-960-9550-55-0

ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ

Στο Μυσζρά με Πανσέληνο

εκδόσεις:
ΧΡΗΣΤΟΣ
ΓΟΥΣΙΔΗΣ

Μυστράς
1449

Με λένε Οδυσσέα κι όταν έγιναν όλα αυτά τα απίστευτα που θα διαβάσετε παρακάτω, θυμάμαι, πήγαινα στην έκτη δημοτικού. Τα ξαδέρφια μου, ο Θωμάς κι η Ραλλού, πήγαιναν σε μικρότερες τάξεις.

Ο θείος Βασίλης, αδερφός του πατέρα μου, ήταν πολύ καλός αλλά και πολύ παράξενος. Η μεγάλη του αγάπη ήταν τα βιβλία. Το σπίτι του δεν έμοιαζε με τα σπίτια που ξέρετε. Ήταν μια απέραντη βιβλιοθήκη, είχε μυστικές πόρτες, σκοτεινούς διαδρόμους και κρυφά δωμάτια.

Ο θείος μάς αγαπούσε γιατί δεν είχε δικά του παιδιά και μας μάθαινε πολύ σπουδαία πράγματα, αλλά όχι όπως στο σχολείο. Δεν ξέρω πώς τα κατάφερνε, όμως μας έκανε να μαθαίνουμε χωρίς να το καταλαβαίνουμε.

Έδειχνε πολύ σοβαρός, αλλά εμάς μόλις τον βλέπαμε μας έπιαναν τα γέλια. Το πρόσωπό του ήταν αδύνατο, κοκαλιάρικο, δεν είχε καθόλου μαλλιά και φορούσε πάντοτε, ακόμη και μέσα στο σπίτι, έναν μπερέ.

Τον θυμάμαι να ψάχνει συνέχεια τα γυαλιά του. Χωρίς γυαλιά πρεσβυπίας δεν έβλεπε τίποτα, γι' αυτό στο συρτάρι του γραφείου του είχε πολλά ζευγάρια. Όταν έχανε το ένα φορούσε το άλλο. Τα γυαλιά ακουμπούσαν άκρη άκρη στην μύτη του κι εμείς τα

παιδιά αναρωτιόμασταν πώς γινόταν να μην του πέφτουν.

Ο Θωμάς είπε κάποτε πως ο δείος έβαζε κόλλα στη μύτη του κι αυτό ήταν η αιτία να φάει κάμποσες φάρες.

Η ιστορία αυτή είναι αληθινή. Όλα έγιναν όπως τα γράφω. Άλλαξα μόνο τα ονόματα των ανθρώπων και των χωριών, ακόμη και το δικό μου. Σκέφτηκα πως μερικοί δε θα 'θελαν να μαθευτεί ένα τόσο μεγάλο μυστικό κι ούτε να είναι έξω από την πόρτα τους κάθε μέρα δημοσιογράφοι να τους ρωτάνε για τούτο και για κείνο.

Εγώ βέβαια (νομίζω...) πως αυτή την ιστορία θα πρέπει να τη διαβάσουν όλα τα παιδιά. Θα καταλάβετε μόνοι σας γιατί.

Όποιος λοιπόν τρελαίνεται για περιπέτειες, μυστήρια, αγωνία ας προχωρήσει παρακάτω. Οι υπόλοιποι ας διαβάσουν το *Γοργοπόδαρο* και τα *Τρία γουρουνάκια*, για να κοιμούνται τις νύχτες ήσυχοι.

Αρχίζω...

Η φωνή του δείου Βασίλη ερχόταν από μακριά κι ήταν τόσο διαφορετική, λες και μιλούσε εξωγήινος:

— Ποιος ήταν ο τελευταίος αυτοκράτορας του Βυζαντίου;

Εγώ, ο Οδυσσέας, η ξαδέρφη μου, η Ραλλού, κι ο χοντρούλης ξάδερφός μου, ο Θωμάς, στεκόμασταν μπροστά από την κλειστή πόρτα της βιβλιοθήκης και περιμέναμε. Είχαμε κάνει τα χέρια χωνί στ' αυτιά μας για ν' ακούσουμε την ερώτηση του δείου. Για να μας ανοίξει την πόρτα, έπρεπε να απαντήσουμε σωστά σε τρεις ερωτήσεις. Αυτό γινόταν κάθε φορά που πηγαίναμε στο σπίτι του!

— Ποιος ήταν ο τελευταίος αυτοκράτορας του Βυζαντίου; ρώτησε από μέσα, πιο δυνατά αυτή τη φορά.

— Ο Μέγας... ο Μέγας..., μουρμούρισε ο Θωμάς με μισόκλειστα τα μάτια, χτυπώντας το κεφάλι με το χέρι του, λες κι ήθελε να ταρακουνήσει το μυαλό του, να ξεκολλήσει η απάντηση και να πέσει στο στόμα του.

Η Ραλλού πρόλαβε και του 'δωσε μια τσιμπιά.

— Φφφφφφφφ! έκανε αυτός, την αγριοκοίταξε κι έτριψε το τσιμπημένο του μπράτσο.

— Ο Κωνσταντίνος ο Π..., πήγα να πω εγώ, όμως...

— Πορφυρογέννητος! πρόλαβε και πέταξε ο Θωμάς, ενώ η Ραλλού την ίδια στιγμή του 'κλεισε με το χέρι το στόμα.

— Ο Παλαιολόγος, κατάφερα επιτέλους να πω, το σωστό όνομα. Ένα βήξιμο ακούστηκε από μέσα.

— Του άρεσε η απάντηση, ψιθύρισε η Ραλλού. Όταν είναι σωστή βήχει ευχαριστημένος, όταν είναι λάθος χτυπά τη γλώσσα στο στόμα του και κάνει «τσ, τσ, τσ, τσ», λες και ταΐζει κοτόπουλα.

Βήματα ακούστηκαν, ένα κλειδί στριφογύρισε, η κλειδαριά έτριξε δυο φορές κι η πόρτα επιτέλους μισάνοιξε. Από το άνοιγμα ξεχύθηκε ένα βαρύ άρωμα παλιωμένου χαρτιού. Μαζί με το άρωμα πετάχτηκε έξω και το φαλακρό κεφάλι του θείου Βασίλη, με τα γυαλιά της πρεσβυωπίας στηριγμένα άκρη άκρη στη μύτη του.

— Ελάτε, ελάτε μέσα, μας είπε γνέφοντας με το δεξί του χέρι, ενώ με το αριστερό άνοιξε τελείως την πόρτα.

— Χαίρετε, θείε, είπαμε και οι τρεις με μια φωνή.

— Χαίρετε, αγαπητά μου ανίψια και αγαπητή μου ανιψιά. Με συγχωρείτε μια στιγμή, μας είπε χαμογελαστός και χώδηκε πίσω από τα αμέτρητα βιβλία που ήταν στοιβαγμένα επάνω στο τραπέζι.

Το δωμάτιο δεν είχε τοίχους. Δηλαδή είχε, αλλά ήταν σκεπασμένοι με βιβλία μικρά, μεγάλα, χοντρά, λεπτά, παλιά και καινούρια, άλλα με σκληρό κι άλλα με μαλακό εξώφυλλο, άλλα κόκκινα, άλλα πράσινα κι άλλα καφέ, με χρυσά γράμματα στη ράχη. Τα ράφια με τα βιβλία άρχιζαν από το πάτωμα κι έφταναν μέχρι το ταβάνι! Μόνο ένα παραθυράκι υπήρχε κάπου, αόρατο, απ' όπου έμπαινε λιγοστό φως.

— Μου φαίνεται πως ακόμη και το φως εδώ μέσα μυρίζει βιβλία, ψιθύρισε η Ραλλού.

— Λέτε να υπάρχουν ποντικοφωλιές πίσω από τα βιβλία; Σκεφτείτε, λέει, ξαφνικά να ξετρυπώσει κανένα ποντίκι και να πεταχτεί

επάνω μου..., μουρμούρισε ο Θωμάς κοιτάζοντας γύρω του ανήσυχος.

Η Ραλλού έκανε πως πνιγόταν, πως φταρνιζόταν, για να μην ακουστεί το γέλιο της.

Ευτυχώς, αντί να ξετρυπώσει ποντίκι, ξετρύπωσε ο θεός κι ήρθε κοντά μας.

— Ακόμη κι ο αυστηρός θεός Βασίλης μπορεί κάποτε να παραβιάζει τους κανόνες, είπε κουνώντας όρδιο το δεξί του δείκτη. Σήμερα σας έκανα μόνο μία ερώτηση αντί για τρεις!

— Κι ήταν πολύ εύκολη η απάντηση. Εγώ την ήξερα, φώναξε ο Θωμάς, αλλά με πρόλαβε ο Οδυσσέας.

— Σου χρειάζεται φάπα, αλλά ντρέπομαι το θείο, του ψιθύρισε στο αυτί η Ραλλού.

— Σας έκανα μία μόνο ερώτηση, συνέχισε ο θεός, γιατί σας χρειάζομαι για κάτι επείγον.

Έχωσε το χέρι του σ' ένα συρτάρι, γέμισε τη φούχτα του καραμέλες και τις πέταξε ψηλά. Ο Θωμάς πήδηξε και κατάφερε να πιάσει τρεις, η Ραλλού δύο κι εγώ καμία, γιατί ξεφύλλιζα ένα βιβλίο. Η ξαδέρφη μου με λυπήθηκε και μου 'δωσε μια καραμέλα.

— Έτσι κι αλλιώς παχαίνουν και χαλάνε τα δόντια, είπε σιγανά και φύσηξε μια τούφα από τα μαλλιά της που είχε πέσει στο δεξί της μάτι. Λοιπόν στο ψητό, θείο, φώναξε ύστερα. Πέστε μας τι μας θέλετε.

— Τσ, τσ, τσ, τσ,

έκανε ο θεός απογοητευμένος. Δε βρισκόμαστε σε οβελιστήριο, δηλαδή σε σουβλατζίδικο, Ραλλού, να λέμε για ψητά και βραστά. Τέλος πάντων, είσαι μικρή και σε συγχωρώ. Παιδιά, καδίστε. Γιατί είστε τόση ώρα όρδιοι;

— Μα πού να καδίσουμε, θείε; Αφού...

— Ναι, έχετε δίκιο, οι καρέκλες βέβαια είναι φορτωμένες βιβλία, όμως υπάρχει και το πάτωμα. Ξέρετε να κάδεστε οκλαδόν;

— Ναι, ναι, φώναξε ενθουσιασμένος ο Θωμάς, οκλαδόν, ναι, τώρα θυμήθηκα! Μας το λέει ο γυμναστής στο σχολείο, είπε και κάθισε χάμω με τα πόδια σταυρωμένα.

Το ίδιο κάναμε κι εμείς.

Ο θεός Βασίλης στο μεταξύ είχε ακουμπήσει το χέρι του σ' ένα ράφι της βιβλιοθήκης και χτυπούσε ρυθμικά τα δάχτυλά του στο ξύλο.

— Το καλοκαίρι είναι κοντά, μας είπε. Πού σκέφτεστε να πάτε διακοπές φέτος;

— Γιεσ, γιεσ, σε μερικές μέρες κλείνουν τα σχολεία, ζήτω, ολέ! άρχισε να φωνάζει ο Θωμάς και να κουνά τα χέρια του.

Ο θεός του 'ριξε μια αυστηρή ματιά κι αυτός ηρέμησε.

— Εγώ θα πάω σε μια φίλη της μαμάς που μένει στην Άνδρο, φώναξε ενθουσιασμένη η Ραλλού. Έχει τέσσερα παιδιά που πάνε στο δημοτικό και ξέρουν πολλά παιχνίδια. Κάνουν ολημέρα ποδήλατο, μπάνιο και ψαρεύουν με καλάμι.

— Δεν είμαι βέβαιος, όμως άκουσα τους γονείς μου προχθές να συζητάνε για ένα κάμπινγκ με λεμονιές στην Επίδαυρο. Θα στήσουμε εκεί σκηνή και τα βράδια θα παρακολουδούμε παραστάσεις στο αρχαίο θέατρο, είπα εγώ.

— Πολύ ωραίο, πολύ καλό, πολύ ωφέλιμο, φώναξε ο θεός ενθουσιασμένος. Ωραίες ιδέες, όμως φοβάμαι πως πρέπει να τις αναβάλετε για του χρόνου το καλοκαίρι. Εσύ, Θωμά, όμως δε μας είπες...

— Χμμμμ, θα δούμε... Αν όλα πάνε καλά, αν πάρω ενδεικτικό, αν γράφει πως του χρόνου θα πάω στην πέμπτη απάντησε ο ξά-

δερφός μου σκεφτικός.

— Λοιπόν, λοιπόν, ξεχάστε τα όλα. Φέτος θα πάμε μαζί διακοπές!

— Δηλαδή... εμείς, εσείς, θείε, και οι γονείς μας; ρώτησε η Ραλλού.

Ο θείος έμεινε ξαφνικά σιωπηλός μας κοίταζε όμως και το βλέμμα του τρυπούσε τους τοίχους. Καταλάβαμε πως ταξίδευε στα παλιά χρόνια.

Το άρωμα από τα βιβλία έγινε ακόμη πιο δυνατό, το φως λιγότεπε κι άλλο.

— Όχι βέβαια. Εγώ κι εσείς, τα παιδιά, είπε ύστερα από λίγο. Οι γονείς σας ας κάνουν ό,τι θέλουν, ας πάνε αλλού ή ας μείνουν εδώ.

— Θα μας αφήσουν; Δέχονται;

— Ε, για να το λέει ο θείος...

— Και πού θα πάμε, θείε, όλοι μαζί διακοπές;

— Θα μείνουμε μερικές μέρες σ' ένα χωριό της Μάνης. Έχετε ξαναπάει στη Μάνη; Πώς σας φαίνεται η ιδέα μου;

— Ααααααα!

— Φφφφφφφ!

— Ωωωωω!

— Τέλεια!

— Καταπληκτική!

— Έχει κοντά θάλασσα, θείε;

— Έχει, αλλά μη νομίζετε πως θα τσαλαβουτάτε ολημέρα και θα παίζετε στην άμμο. Δε θα πάμε μόνο για διακοπές, θα πάμε και για δουλειά.

— Δουλειά; Τι δουλειά, θείε;

— Ακούστε με προσεκτικά και μη βιάζεστε να τα μάθετε όλα σήμερα. Πρώτα πρώτα, κανένας δε θα πρέπει να μάθει πού θα πάμε, πού θα μείνουμε και τι θα κάνουμε. Η αποστολή μας είναι μυστική!

Τα μάτια μας είχαν καρφωθεί στο θείο, ενώ τα στόματά μας είχαν μείνει μισάνοιχτα.

— Μυστική αποστολή; κατάφερα να ψιθυρίσω.

Κανένας ήχος δεν ακουγόταν, μια μύγα που πετούσε τόση ώρα ψηλά προσγειώθηκε. Ο Θωμάς σηκώθηκε, άλλαξε θέση και ξανάκατσε κοντά στο θείο. Κατάπιε απανωτά το σάλιο του πέντε φορές, ενώ τα μάτια του άστραφαν στο μισόφωτο της βιβλιοθήκης.

— Θείε, τι θα εξερευνήσουμε, τι θα ανακαλύψουμε; ρώτησε η Ραλλού με φωνή σιγανή και τρεμουλιαστή.

— Ωραίααααα! Έχω ένα αποκριάτικο μουστάκι, μια περούκα και μια στολή Μπάτμαν. Θα τα πάρω μαζί μου οπωσδήποτε, πέταξε ο Θωμάς.

— Οδυσσέα, πώς είσαι έτσι; Μοιάζεις με άγαλμα σε μουσείο, μου είπε η Ραλλού.

Φαίνεται πως χωρίς να το καταλάβω είχα χαθεί στις σκέψεις και στα όνειρα. Το πάθαινα συχνά αυτό.

Ο θείος ξερόβηξε. Μας είδε αναστατωμένους, ενθουσιασμένους, κι αυτό πρέπει να του άρεσε.

— Παιδιά, δεν πρέπει να βιάζεστε, θα τα μάθετε όλα σιγά σιγά. Εξάλλου δεν έχω σχεδιάσει ακόμα το ταξίδι μας. Το μόνο που μπορώ να σας πω είναι πως θα ξεκινήσουμε από τη Μάνη και θα καταλήξουμε στη βυζαντινή αυτοκρατορία!

Δε μου φάνηκε. Είμαι βέβαιος πως το λιγοστό φως που έμπαινε από το παράθυρο άλλαξε χρώμα. Το άρωμα των παλιών βιβλίων ή τα λόγια του θείου ήταν που με ζάλισαν;

— Θείε, αφού... αφού δεν υπάρχει τώρα αυτή η αυτοκρατορία, κατάφερε να ψιθυρίσει η Ραλλού.

— Χάθηκε όταν οι Τούρκοι πήραν την Κωνσταντινούπολη, είπα κι εγώ χωρίς να πολυσκεφτώ, πριν από πεντακόσια τόσα χρόνια.

Ο θείος βούλωσε τ' αυτιά με τα δάχτυλά του ενώ το πρόσωπό του γέμισε ρυτίδες από το σφίξιμο.

— Απορώ, παιδιά, μ' αυτά που ακούω. Ένα μόνο σας λέω, κάνετε λάθος, κάνετε μεγάλο λάθος. Η βυζαντινή αυτοκρατορία δε χάθηκε ποτέ. Υπήρχε, υπάρχει και θα υπάρχει, πάντα θα υπάρχει!

— Μα...

